

Kapitola č. 18: Návrat

"Ten deník!" zašeptal nevěřicně Kurtis poté, co mu Lara řekla, co se v Labu dozvěděla. "Ten deník, proč nebyl mezi věcmi, co mi otec odkázal?! Poslal mi chirugai a úlomky amuletu, proč ne jeho deník? Copak si neuvědomil, že by to mnohem ulehčil?"

"Snad do něj zapisoval až do své smrti...možná to nestihl..." řekla pomalu Lara. "A po okrajích jsou stopy...jakoby krve. Bylo by možné, že ho měl s sebou, když ho našli..."

Podíval se na ní, jeho pohled doslova mrazil. "To je možnost." Pak procedil skrze zuby, "Ale za tohle má u mne Karel ještě jedno vítězství na mém osobním hnusometru."

"Pokud tě to uklidní, pokusím se se přemocit a nezabít ho osobně. Nechám ti to potěšení." usmála se.

"Díky." Také se pokusil o úsměv.

"Kurtisi...řekni ještě...kdo byla Joanne? Znal jsi ji?"

Otočil se k ní. "Joanne? Jo, tu jsem znal. Tu znal snad každý, kdo kdy byl v řádu. Navíc to byla moje příbuzná, nějaká vzdálená. Skvělá ženská. Ochetná, příjemná, vždycky dovedla pomoci. Znal jsem jí až do konce. Když otec odjel pokračovat ve Válce Stínů zpět do Ameriky, ona s námi zůstala v Evropě a trénovala mě, dávala pozor na naši rodinu..." vzdychl. "Naposledy jsem jí viděl pár měsíců po svém zasvěcení. Říkala něco o problémech v řádu...že někdo nesouhlasí, už nevím...no prostě, pak zmizela. A její zohavená mrtvola se našla o dost později. Nebyla ani poznat...nezbylo z ní skoro nic. Spíš jen hromada roztrhaného masa. Poznali jí podle nějakého přívěšku, co furt nosila. No a zbytek její rodiny buď zmizel, nebo ho našli, v podobném stavu, jako ji. Jediný, kdo to údajně přežil, byla její dcera...viděl jsem ji na fotkách...no a Joanne, ta zemřela už před pěkně dlouhou dobou. Stopro alespoň 10 let, navíc-"

"Ticho! Někdo jde!" zasykla a strhla ho za betonový sloupek, bohužel moc prudce, takže to neustál a přistáli na zemi.

Tiše se zachechtal. "Pád do měkkého. Nechtěla bys mi dělat matraci?"

Než stihla najít nějakou peprnou odpověď, uslyšeli hlas strážného. "Uzavřít všechny východy!"

"Pojď!" sykl a vytáhl ji na nohy. Prolezli do archivů oknem, které Lara otevřela, když odcházela z Labu – tamtudy se vlastně měla dostat dovnitř už předtím, jenže bylo jasně vidět, že ho někdo zablokoval. Lara odházela od okna věci a prolezla jím ven, než se vydala zpět za Kurtisem.

Jak prošli prvními dveřmi, Kurtis popadl Laru za paži. "Počkej! Ten Lab, bylo tam víc knih? Nějak jsem si nevyšiml..."

"Jo, docela dost. Proč?"

"Protože by tam mohlo být víc knih, co by nám mohly pomoci. Nezapomínej. Jsme tu, abychom zjistili něco o tom zatraceném amuletu. A než prozkoumáme celý archiv, je lepší se porozhlédnout nejdřív tady."

"OK. Jdeme."

Proběhli několika chodbami, Lara vedla, znala cestu. Do cesty se jim přimotal jen jeden voják, který byl buď maximálně mimo, nebo prostě nestihl zareagovat. Lara mu podrazila nohy a Kurtis po něm vystřelil uspávací šipku. Za pár sekund byl strážce vláčný jako kus hadru.

"Támhle to je!" šklubla hlavou ke dveřím, co vedly z hlavní haly.

Proběhli dovnitř a zamkli dveře, aby je nikdo nenachytil při prohledávání knihovny. Lara prošla k jedné z prosklených skříní a zastavila se. Něco nebylo v pořádku. Ano, tahle velká vitrína, či co to bylo, byla předtím prázdná. Teď byla naplněná hustou bílou tekutinou a uprostřed se vznášelo cosi tmavého...jako stín.

"Na co tam zíráš, lady?" ozvalo se za ní.

"Skapni, amíku, a pojď se na to podívat. Tohle tu předtím nebylo. Myslím, ten sliz a to něco v něm."

Vytřeštil oči. "Sakra. To je ona! Ta holka, o které mluvily ty strážce!"

"Ano, opravdu vím, o čem mluvíš..."

Převyprávěl jí celý rozhovor. Mírně zbledla a uvažovala. Nakonec zamumlala, "Něco mě napadlo, ale to je dost absurdní. Ta dcera Joanne, co zmizela. Nemohla by to být ona? Poznal bys ji?"

"Asi jo. Ale nechci...nemám zapotřebí vyhrabávat mrtvolu svých příbuzných z laboratorních humusů..."

"No tak jdeme na ty knihy. Koneckonců, není sebemenší jistota, že to je ona. Může tam být jen něco jako vykuchaný aligátor..."

"Nebo něco jako Proto...to bych docela nerad musel zopakovat..."

"Pche. Srabe..."

"Lady..."

"Ty americký p-" chtěla zaječet, ale nedořekla. Kurtis jí bleskurychle umlčel a když pak udělal krok zpět, rozesmál ho její nevěřící a napůl naštvaný pohled.

"Zastřel mě až v hotelu, jo? Tady by to asi někoho přilákalo," mrkl na ni.

"Já...ty...totiž..." hledala slova, "...zabiju tě." vypadlo z ní nakonec.

Krátce se zachechtal a pak začal prohledávat knihovnu.

"Ghereo," promluvil tiše Karel, "vyskytl se problém. Poslední rituál nešel podle plánu. Jedna z těch...přísad...není kompletní. Je jí jen polovina."

Jakási nazelenalá věc se k němu otočila a zasyčela v odpověď. Dlouhé, černé vlasy jí ve splených pramenech rámovaly kostnatou tvář, oči jí žhnuly v přítmí. Její kůže byla jakoby pokrytá slizem. Celý její zjev byl neforemný, jako kdybyste hodili puding na podlahu.

"S tím se nedá pracovat," pokračoval Karel. "Je třeba tu polovinu nějak odstranit. Nedá se nijak doplnit, takže potřebuju vědět, jak to napravit."

Rozhlédla se s náznakem úsměvu zachraptěla, "Ten medailon...zrcadlový odraz, jen ten dovede vrátit duši zpět do těla. Kopie medailonu, obrať jí směrem k tělu a řekni jméno toho, co jsi mu vzal duši."

"Co se pak stane? Znovu ožije?"

"Jen pokud tělo nezemřelo. Pokud ano..." zachechtala se, "brzy poznáš, čemu se říká síla záhrobí. Ale myslím si, že bys to zvládl. Pokud tě neděsí představa nemrtvého, co ví, co jsi mu provedl a nemůže zemřít, dokud nebude zničen nástroj, kterým jsi mu vyrval duši z těla, nebo alespoň její část." Zasmála se chraptivým smíchem a dodala, "Pro tebe to ovšem bude jen další...věc...na pokusy."

"Dobře. Jen je problém, že obřadní kopii budu muset od někoho získat zpět."

"Tak to bys neměl ztrácet čas."

"Vím."

Hleděla za ním, když odcházel z podzemí. "Již brzy, Karle. Brzy se splní proroctví." Pak dodala jen sama pro sebe, "Ale ptej se, které?"

"Ehm...Laro? Něco jsem našel. Ale nebude se ti to líbit."

"Co?" Kurtis neodpovídal, jen jí přistrčil knihu, kterou právě četl. Nechápatě na něj zahlížela, přitáhla si text a začala číst nahlas.

"...Eckhardt poté stvořil ze speciální směsi několik amuletů, kterým dal speciální síly...chrámy roztržštěné po různých místech světa, známé jsou v Turecku, Praze...každý z medailonů měl zrcadlovou kopii, kterou se daly zvrátit účinky amuletu, jen v jisté míře...také se...sakra!" zbledla a pohlédla na něj.

"Jen čti dál...to nejlepší teprve přijde..."

"...po naplnění všech zářezů na medailonu budou moci životy obětí vykoupit jeden jiný život, ať už jakkoliv poničený...síla amuletu obnoví tělo i duši..."

Kývl hlavou. "Nemyslíš, že by se to vcelku hodilo k oživení Spáče? Sanglyph asi zničen nebyl, rozhodně ne celý. A co se týče Spáče, může z něj být popel, ale tohle by ho stoprocentně dalo dohromady."

"Do háje."

"Takže...co teď?" zeptal se Kurtis.

Lara neměla šanci odpovědět. Než stihla cokoliv udělat, dveře, kterými přišly, se rozletěly v záblesku zeleného světla a na jejich místě stál Karel s několika vojáky.

"Zdravím vás." usmál se. "Rád vás tu vidím."

"Potěšení je zcela na tvé straně."

"Ale ale, Trente, nebuďte už jako Croftová. Máte oba podobný styl jednání, proč tak nepřátelsky? Ale což. To je jedno. Chci po vás jen jednu věc. Kopii medailonu, co máte u sebe."

"Kopii?" povytáhla Lara obočí. Pak si všimla, co Karel svírá v ruce. "To je pravý medailon?!"

"Hádačka týdne, jako obvykle." zachechtal se Karel. "Ale teď dovoďte. Potřeboval bych ten medailon."

Kurtis se ušklíbl. "A k čemupak? Že by pan Nephilim jednou měl díru v plánech?"

"Ani ne. Ale rád bych se jedné z těch děr zbavil. Což je kupodivu vaše...příbuzná. Jak se cítíte, být v přítomnosti jednoho z mála členů své rodiny, co vydrželi...skoro...až do dneška?"

Vzal do ruky obřadní kopii a prohlédl si ji, přemýšlel o tom, co Lara říkala před pár minutami, o dceři Joanne. Otočil se k vitríně, ve které se nyní stín mírně cukal a začínala kolem něj zářit namodralá aura. "Anne...Anne Carterová?"

"Neblbni! Vytáhni zbraň a připrav se, můžou každou chvíli zahájit palbu!" zasykla Lara.

Než se ale Kurtis probral, bylo už slyšet třískot rozbíjeného skla. Otočili se k vitríně, viděli, jak se rozletěla na kusy, když její stěnu prorazila mrtvolně bledá ruka.

"Vítej zpět, děvče." řekl Karel se zlomyslným úšklebkem.